

[Aksel Larsen.]

ved ikke hvad. Jeg ved ikke, om de Herrer faar Held til at gennemføre de Planer, de har, og jeg ved ikke, hvorvidt det bliver muligt at give den danske Offentlighed Indtryk af, at der i dette Ting fra det yderste Højre til Regeringen virkelig skulde være en saa almindelig Opinion, som de to ærede Medlemmer her antyder, men jeg ved, at man har før i Historien staaet i Situationer, hvor en tilsyneladende kompakt Majoritet, der endnu sad inde med Magten, forsøgte med alle til Raadighed staaende Midler og med alle Sprogets Gloser at dænge Modstanderen til og udsætte ham for Foragt o. s. v., og saa endte det alligevel med, at Bøtten vendtes, og at de, der raadede over den kompakte Majoritet, mistede Magten. Det ærede Medlem Hr. Carsten Raft sagde: Saa længe vi endnu har Magten. Ja, for den Tid kommer, hvor de Herrer ikke har det.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har Ordet for en kort Bemærkning, og dermed gaar vi over til Talerlisten.

Hartvig Frisch: Under de Vilkaar frafalder jeg Ordet. Den Bemærkning, jeg havde ønsket at gøre, var et Spørgsmaal vedrørende de Frihedstraditioner i Finland. Jeg ønsker ikke at fremsætte dem, naar det ærede Medlem er afskaaret fra at svare.

Valdemar Sørensen: Hvis man fra dette Sted havde Lov til at henvende sig til den højtærede Formand, saa vilde jeg gøre opmærksom paa, hvilken demoraliserende Virkning Lørdagsmøder har paa ærede Medlemmer af dette høje Ting, der ikke rejser hjem om Fredagen. Men som Sagen er, maa man jo finde sig i det uundgaelige og se at afkorte de Bemærkninger, man har at gøre, til det mindst mulige.

Det ærede Medlem Hr. Carsten Raft talte om Sikringsstyrkens Arbejdsvilkaar. Jeg ved ikke nøje, hvordan Dagen gaar for de indkaldte, men jeg er i hvert Fald blandt den Del af Befolkningen, der som Indkvarteringsværter lever midt i Begivenhederne. Jeg kan forsikre, at paa den Egn, hvor jeg lever, mangler de indkaldte ikke noget med Hensyn til Træning under de daglige Øvelser, tværtimod. Men jeg er i øvrigt enig med det ærede Medlem i hans Bemærkninger om Øvelserne i den saakaldte militære Anstand. Blot vilde jeg til det ærede Medlem Hr. Carsten Rafts Udtalelser føje, at naar det ærede Medlem ser det mindre nødvendige i den Slags Øvelser

for det egentlige Militærvæsen, hvorfor indøver man da de indkaldte i det saakaldte civile Luftværn ganske paa samme Maade? Ingen Mennesker havde dog troet, at den Indkaldelse, der dør fandt Sted, skulde bestaa i, at Folk maatte give deres Tid til at gaa i Rundkreds og lære at gøre militær Honnør. Ikke desto mindre finder dette jo Sted og er tilsyneladende en af Hovedøvelserne for de indkaldte til det civile Luftværn. Jeg tror, man skulde komme bort fra den Slags, og jeg antager, at disse Bemærkninger af mig paa dette Punkt har lige saa god Relation til de øjeblikkelige Forhold som det ærede Medlem Hr. Carsten Rafts.

Saa har jeg en Henvendelse til den højtærede Indenrigsminister. Man staar ude i Kommunen Frederiksberg over for paa Hospitalet at skulle ansætte en ny Leder af Sindsygeafdelingen. Det har man staaet over for i mange Maaneder, og det ser ud til, at Spørgsmaalet ikke kan løses med de Kræfter, der normalt skulde løse det, og med de Personligheder, som her kommer i Betragtning. Jeg kender ikke vedkommende Ansøgers videnskabelige Kvalifikationer, men jeg ved i hvert Tilfælde om en af dem, om hvem der har staaet megen Strid, at han er en af den Slags Læger, som enhver Patient, der faar med ham at gøre, kommer til at elske, saa jeg tror, at de Forhold, man ved denne Ansættelse arbejder med derude, er af den Slags, at der paa en eller anden Maade maa ske en Afgørelse, som ikke alene tager fuldt Hensyn til den ene Side, men ogsaa til den anden. Det, jeg vilde spørge den højtærede Indenrigsminister om, er da dette: Hvornaar kan en saadan Afgørelse komme? For bortset fra, hvad der sker med Ansøgerne, er der jo endelig til syvende og sidst Kommunens Borgere og de syge at tage Hensyn til, og jeg vil meget gerne vide, om man ikke snart kunde finde en forsvarlig Udgang i den ene eller den anden Retning paa denne Sag, som alt for længe har beskæftiget Sindene og mere og mere skaber Splittelse omkring Hospitalsvæsenet i denne store Kommune.

Endelig har jeg et Par almindelige Bemærkninger. Jeg kan begynde med at sige, at noget af det, der har undret mig i den senere Tid, er, hvorledes den politiske Dagsorden, vi beskæftigede os med for saa kort Tid siden som et halvt Aar, hele Forfatningsspørgsmaalet, er gaaet i Glemme, ligesom visket helt ud af Tidens Begivenheder. Men selv om det tilsyneladende nu er sunket ned paa Bunden af Tidens Hav, at vi ønskede at skabe os en ny Forfatning, saa er det jo gaaet saadan, at i Praksis har